

3 Ιουλίου 2017

Πώς είναι να χάνεις το παιδί σου από την ηρωίνη: Η συγκλονιστική μαρτυρία μιας μητέρας για το ταξίδι χωρίς επιστροφή

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Η κυρία Αγγελική Καρβουνιάρη είδε τελευταία φορά τον γιο της, Γιάννη, στις 7 Μαρτίου του 2010. Εκείνη την ημέρα έφυγε από το σπίτι τους, στη Γλυφάδα, για να πάει για ψώνια. Δεν επέστρεψε ποτέ και δύο εβδομάδες αργότερα εντοπίστηκε νεκρός τα αζήτητα. Είχε χάσει τη ζωή του στο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου στην Ομόνοια. Η εικόνα που αντίκρισε η μητέρα του κατά την αναγνώριση της σορού του γιου της ήταν σοκαριστική. Το θύμα ήταν άγρια χτυπημένο στο πρόσωπο και στο σώμα. Ο 33χρονος προσπαθούσε να ξεφύγει από τον κόσμο των εξαρτησιογόνων ουσιών αλλά τελικά νικητές σε αυτή την μάχη βγήκαν η ηρωίνη και το κύκλωμα διακινητών.

«Άργησα πολύ να καταλάβω ότι ο γιος μου ήταν χρήστης. Ήταν περίπου 20 χρονών όταν άρχισε να μπλέκει με τα “μαλακά” ναρκωτικά. Είχε προηγηθεί ο θάνατος του πατέρα του. Αργότερα όταν ξεκίνησε τη στρατιωτική του θητεία στον Έβρο δεν άντεχε το εγκλεισμό. Μου έλεγε ότι κόντευε να τρελαθεί. Τότε έμπλεξε και ο παιδικός του φίλος που ήταν σαν αδέρφια. Είχαν πάει μαζί φαντάροι. Όταν τελείωσε το στρατό άρχισε να δουλεύει και ένιωθε καλύτερα. Τα πράγματα όμως επιδεινώθηκαν όταν έμεινε άνεργος. Είχε πάθει κατάθλιψη και κατέπεσε πολύ ψυχολογικά. Δεν έβρισκε δουλειά για δύο χρόνια και μου έλεγε συνέχεια: “Είμαι άχρηστος. Ποιος ο λόγος να ζω;”».

«Τότε έπεσε στα σκληρά. Ξαφνικά στο σπίτι μας άρχισαν να μαζεύονται διάφοροι, που τους αποκαλούσε “φίλους”. Εγώ ήμουν καθαρίστρια σε νυκτερινό κέντρο

διασκέδασης. Έφευγα 10 το βράδυ και γυρνούσα 7 το πρωί. Εκείνοι έρχονταν σπίτι έκλειναν την πόρτα στο δωμάτιό του και εγώ δεν ήξερα τι έκαναν. Νόμιζα ότι απλά καπνίζουν. Δεν είχα ιδέα με τι πάλευε ο γιος μου. Ήμουν αθώα. Εκτός των άλλων, στα 15 του, είχε χτυπήσει το κεφάλι του και έκτοτε πάθαινε κρίσεις επιληψίας. Οπότε εγώ πίστευα ότι όλα τα συμπτώματα: ζαλάδες, πονοκέφαλοι κλπ, σχετίζονταν με αυτό το χτύπημα. Όταν κατάλαβα τι ακριβώς γίνεται έκανα τα πάντα για να βοηθήσω το παιδί μου. Παρακολουθούσα σεμινάρια για θεραπείες αποκατάστασης. Τότε μάλιστα μερικοί από τους υπεύθυνους μας προέτρεπαν όταν συνειδητοποιήσουμε ότι τα παιδιά μας κάνουν χρήση να τα διώξουμε από το σπίτι αν δεν θέλουν να παρακολουθήσουν κάποιο πρόγραμμα. “Αν θέλετε να το σώσετε διώξτε το από το σπίτι. Να κοιμάται στο πεζοδρόμιο να μην έχει τι να φάει για να αναγκαστεί να κάνει αίτηση για κάποιο πρόγραμμα”, μας έλεγαν. Αλλά εγώ δεν μπορούσα να το κάνω αυτό προσπάθησα να αγαπώ τον γιο μου και να τον φροντίζω όσο το δυνατόν περισσότερο».

«Η πολιτεία φταίει για όλη αυτή την κατάσταση. Μπλέκουν τα καλά παιδιά, οι αδύναμοι χαρακτήρες και αυτούς η κοινωνία και το κράτος δεν τους προστατεύει. Τους αντιμετωπίζει σαν εγκληματίες. Θυμάμαι ότι είχε πάει μία φορά σε ένα εκκλησάκι κοντά στο σπίτι μας. Εκεί πήγαινε από μικρός και ένιωσα την ανάγκη να πάει να προσευχηθεί και κατά τη διάρκεια που περνούσε όλο αυτό το μαρτύριο μόνος του. Εκεί ήταν ένας καλόγερος που μάλλον φοβήθηκε όταν αντίκρισε την εξαθλιωμένη μορφή του και κάλεσε την αστυνομία λέγοντάς ότι υπάρχει ένας ναρκομανής που θέλει να κλέψει και πως φοβήθηκε μήπως τον σκοτώσει. Οι αστυνομικοί ήρθαν και του πέρασαν αμέσως χειροπέδες. Μέχρι να γίνει το δικαστήριο μας ζητούσαν 1.000 ευρώ εγγύηση αλλά εμείς δεν είχαμε τόσα λεφτά. Δεν μας συμπαραστάθηκε κανείς. Ούτε η οικογένειά μου. Έκαναν όλοι το κορόιδο. Έντεκα μήνες έμεινε στον Κορυδαλλό με τους χειρότερους εγκληματίες να βρίσκονται στο ίδιο κελί με εκείνον, χωρίς να έχει κάνει κακό σε κανέναν. Στο άκουσμα και μόνο της λέξης “ηρωίνη” νιώθω φόβο αλλά περισσότερο οργή. Αυτό το φάρμακο σε τρελαίνει. Σε διεγείρει τόσο πολύ που δεν ξέρεις τι να κάνεις. Και όταν προσπαθείς να απεξαρτηθείς από αυτό εκείνοι που πλουτίζουν δεν σε αφήνουν να ξεκόψεις. Πρέπει να πιάσουν όλους αυτούς που βρίσκουν τα ευάλωτα παιδιά και τα εκμεταλλεύονται για να βγάζουν χρήματα. Έχασα άδικα το παιδί μου. Αυτό δεν ξεπερνιέται. Μερικές καταστάσεις δεν ξεχνιούνται. Τον βλέπω στον ύπνο μου ακόμα. Κοιτάω τις φωτογραφίες του και μιλάω σε αυτές. Εύχομαι να μηνιώσει κανένας αυτόν τον πόνο που ένιωσα εγώ και ο γιος μου».

Πηγή : huffingtonpost.gr